

μανιάτικος

μανιάτικος, -η κ. -ια, -ο, επίθ. [<Μάνη <Μανιάτης + κατάλ. -ικός], μανιάτικος·

- *το κρατάει μανιάτικο*, δεν ξεχνά ποτέ το κακό που του έχει κάνει κάποιος, μέχρι να του το ανταποδώσει, μέχρι να εκδικηθεί, είναι μνησικάκος, εκδικητικός: «αφού δεν του φέρθηκες καλά, κάποια μέρα θα στη φέρει, γιατί είναι άνθρωπος που το κρατάει μανιάτικο». Αναφορά στις βεντέτες της Μάνης·

- *τον έπιασε το μανιάτικο*, θέλει έντονα να εκδικηθεί κάποιον ή πείσμωνσε πάρα πολύ για κάτι: «αφού τον έπιασε το μανιάτικο, δεν τη γλιτώνεις, γιατί αργά ή γρήγορα θα σου ανταποδώσει τα ίσα || τον έπιασε το μανιάτικο και δεν αλλάζει γνώμη με τίποτε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας